

STEČAJNI UPRAVITELJ
ANTE ŠEPAROVIĆ
Ilica 400, Zagreb
e-mail: ante.separovic@odseparovic.com, ante.separovic92@gmail.com
mob: 091 400 4321 tel: 01 4813 793

Zagreb, 10.04.2026.

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Na broj: St-254/2025

Dužnik: Stečajna masa iza Split Tours d.d. u stečaju, OIB: 93187858461, Zagreb, Slavonskog ulica 1/I

Stečajni upravitelj: Ante Šeparović, Zagreb, OIB: 07025011990, Slavonskog ulica 1/I, 10000 Zagreb

ŽALBA

- protiv rješenja od 25. ožujka 2026. godine pod poslovnim brojem St-254/2025-20

1 x ekomunikacija, 1 x arhiva

I.

Stečajni upravitelj ovim podneskom podnosi žalbu protiv rješenja naslovnog suda od 25. ožujka 2026. godine po poslovnim brojem St-254/2025-

Protiv pobijanog rješenja stečajni upravitelj podnosi žalbe u odnosu na sve točke izreke rješenja te protiv samo rješenje u zakonskom roku izjavljuje žalbu iz svih zakonom dopuštenih razloga, a posebice zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka,
  - pogrešno i/ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
  - povrede materijalnog prava.
-

II. Stečajni upravitelj podnosi žalbu u cijelosti protiv pobijanog rješenja te iznosi žalbene razloge kako slijedi.

Prvostupanjski sud pogrešno uvodi koncept diskrecionog odlučivanja u odnosu na materijalno pravo koje je točno, jasno i nedvojbeno.

Naime, odredba čl. 7 Uredbe jasno utvrđuje osnovicu za izračun nagrade stečajnom upravitelju po osnovi vrijednosti unovčene stečajne mase te za točan i matematički određen raspon unovčenja stečajne mase predviđa određeni postotni iznos za izračun nagrade.

Prvostupanjski sud navedeno u cijelosti ignorira te arbitrarno i subjektivno, a pokušavajući isto podvrgnuti pod diskreciono odlučivanje, u cijelosti pogrešno primjenjuje zakonski i podzakonski pozitivni propis te arbitrarno određuje nagradu koja nije u skladu sa pozitivnim zakonskim odredbama.

Naime, određivanje nagrade kao postotni iznos u odnosu opseg i obujam poslova nije reguliran niti zakonom niti podzakonskim aktom.

Dakle, jedini put kada se riječ postotak spominje u zakonskom ili podzakonskom aktu (Uredbi) je u članku 7 uredbe koji isključivo govori o postotku kada se vrijednuje unovčena stečajna masa.

Stoga, prvostupanjski sud sam uvodi koncept postotka za obujam obavljenog posla i osim što uvodi koncept postotka koji nije predviđen ni u zakonu ni u podzakonskom aktu još arbitrarno određuje visinu tog postotka tako da se u ovom konkretnom primjeru prvostupanjskom sudu činilo da to predstavlja 60% određenog obujma poslova stečajnog upravitelja.

Takvo postotno bodovanje ne postoji normirano niti u Stečajnom zakonu niti u Uredbi te je isto protivno temeljnom procesno i materijalnom načelu - načelu zakonitosti.

Stečajni upravitelj je u ovom postupku unovčio imovinu u vrijednosti koja se jasno, nedvojbeno, nikako diskrecijski, matematički jasno i nesporno može utvrditi u točnom iznosu od **71.951,76 EUR / 542.120,54 kuna**.

Kako je u ovom postupku stečajni upravitelj unovčio iznos dugovanja prema stečajnom dužniku u iznosu od: **71.951,76 EUR / 542.120,54 kuna** to je sukladno odredbama Uredbe potrebno sadašnjem stečajnom upravitelju odrediti nagradu **u iznosu od 8.410,60 EUR brutto (nagrada se u cijelosti u brutto iznosu isplaćuje na račun upravitelja koji obavlja samostalnu djelatnost kao stečajni upravitelj, a isti potom sam plaća sve doprinose i poreze na isto).**

Diskreciono pravo prvostupanjskog suda je moguće primjenjivati u odnosu na načela ili pravne standarde, ali ne i u odnosu na točne i egzaktne vrijednosti koji se tiču numeričkog iznosa vrijednosti unovčene stečajne mase i postotka koji se primjenjuje na taj iznos.

Dakle, čl. 7 Uredbe jedino govori i tumači riječima “postotak” te se taj postotak odnosi isključivo na izračun postotka nagrade u odnosu na unovčenu stečajnu masu.

Uredba, a niti Stečajni zakon, ne predviđaju postotak za obujam i opseg posla stečajnog upravitelja, a kako se to pogrešno navodi u prvostupanjskoj odluci.

Dodatno, nije jasno niti shvatljivo kako je prvostupanjski sud došao do iznosa od 60%, a ne primjerice 150%.

Dakle, arbitrarno se određuje postotak te se arbitrarno određuje i sama visina tog postotka, a što je sve protivno načelu zakonitosti predviđenom i u članku 5. Ustava RH te u čl. 5 Zakona o sudovima, a sve predstavlja i povredu temeljnih načela materijalnog i procesnog postupanja predviđenog u člancima Ustava RH te Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Stoga, prvostupanjski sud je kontradiktoran jer se utvrđuje da je unovčena stečajna masa u iznosu od 71.951,76 EUR / 542.120,54 kuna, ali da se na tu visinu unovčenja stečajne mase neće primijeniti postotak predviđen uredbom nego postotak koji nije predviđen uredbom ni zakonom a tiče se opsega i obujma posla, a kojeg je prvostupanjski sud sam odredio i definirao i čiju je visinu sam prvostupanjski sud odredio bez zakonom određenih kriterija.

Nadalje, prvostupanjski sud uvodi koncept „pravičnog omjer“ koji nije reguliran ni ti jednim zakonskim ili podzakonskim pozitivnim propisom.

Uz nepobitno i nesporno priznavanje autoriteta sudbene vlasti u odnosu na prvostupanjski sud, ističe se kako rad i stručnost u radu stečajnih upravitelja, a koji se može odražavati i na opseg i obujam poslova koje stečajni upravitelj obavlja, uz svo dužno poštovanje prema prvostupanjskom sudu, može poznavati jedino i isključivo stečajni upravitelj.

Stečajni upravitelj je u svojem prijedlogu jasno dao do znanja koje je sve radnje poduzeo i koje radnje planira poduzeti u budućnosti iako je lako moguće da će biti potrebno poduzeti i mnoge druge radnje koje nisu navedene u samom prijedlogu.

Stečajni sud ili stečajni sudac je upoznat sa samim stečajnim postupkom i sa svim određenim elementima o kojima stečajni sud ili sudac mora i treba biti obaviješten, ali se veliki opseg poslova stečajnog upravitelja moraju obavljati, ali se nigdje ne spominju jer evidentiranje istih predstavlja posao za koji stečajni upravitelji nemaju niti vremena niti financijskih sredstava jer se “bore” za opstanak i plaćanje svih svojih svakodnevnih ili mjesečnih obaveza.

Stečajnom sudu nije poznat broj telefonskih poziva koji stečajni upravitelj primaju svakodnevno, stečajnom sudu nije poznat broj email poruka, SMS poruka, WhatsApp poruka ili Viber poruka odnosno poruka putem raznoraznih drugih sustava komuniciranja kojim stečajni upravitelji svakodnevno bivaju “bombardirani” te isto tako stečajnom sudu nije poznata težina obavljanja posla stečajnog upravitelja te svakodnevne poteškoće u radu s računovodstvenim, administrativnim, pravnim, odvjetničkim suradnicima, a sve kako bi se određeni stečajni postupak uspješno završio i to sve sa konstantnim pritiskom i neshvatljivim terorom kako od vjerovnika u stečajnom postupku tako i od prvostupanjskih stečajnih sudova za smanjenje troškova odnosno brisanje svih troškova koji su eto nužni da se tuđi problemi (otvoreni stečajni postupak, nenamireni vjerovnici, stalne konfrontacije sa raznim sudionicima postupka) razriješe te da se potom određuje nagrade određenom diskrecionom metodom.

Konačno, kada i uspiju sve to prebroditi, onda se uvodi koncept pravičnog omjera i postotnog vrednovanja rada koji nije definiran niti reguliran ni u jednom zakonu ili podzakonskom aktu.

Dodatno, prvostupanjski sud pogrešno uvodi koncept diskrecijskog odlučivanja u odnosu na postotke koji nisu uređeni zakonom i u odnosu na nešto što ne predstavlja načela stečajnog postupka.

Naime, jedino i isključivo temeljna načela mogu biti podvrgnuta diskrecionom odlučivanju, ali nikako diskrecionom odlučivanju ne može biti podvrgnuto postotno bodovanje koje nije predviđeno ni zakonom ni uredbom nečega što je točno numerički određeno kroz tablicu u uredbi.

Tim više, postotno vrednovanje opsega i obujma posla nigdje nije normirano niti postoje jasni kriteriji kad opseg i obujam poslova postoji u 60% iznosu ili u 10% iznosu odnosno je li moguće da je isti i negativnog predznaka pa da stečajni upravitelj još i plati sudu, državi ili vjerovnicima iznos nagrade što su mu dali mogućnost da rješava njihove probleme koji isti nisu mogli riješiti izvan stečajnog postupka.

Svako protivno tumačenje diskrecionog prava suda bi bilo protivno načelu zakonitosti koje zahtjeva da se sud i svi sudionici u sudovanju pridržavaju odredbi zakona koje su određene, jasne, a da se tumačenjem i diskrecionim odlučivanjem koriste samo u situacijama primjene temeljnih načela bilo parničnog, izvanparničnog odnosno stečajnog postupka.

Dakle, diskreciono načelo može ostvariti svoju primjenu samo u situaciju određenih pravnih praznina ili kad postoji mogućnost primjene načelnih odredba koji jasno izražavaju stav zakonodavca glede određenih procesnih ili svjetonazorskih postupanja.

Primjenu diskrecionog načela nije moguće nikako primjenjivati u situacijama gde pravne praznine ne postoje, a pogotovo ne u situacijama kad postoji numerička tablica sa jasnim i utvrdivim brojkama jer upravo takva primena diskrecionog odlučivanja u situacijama kada je zakonom određeno postupanje dovodi do arbitrarnih odluka i pravne nesigurnosti.

Arbitrarne odluke su protivne načelu zakonitosti jer uvode arbitarnost i diskreciono odlučivanje u situacijama kad je zakonom točno jasno određeno postupanje, a nije postojala određena pravna praznina.

U ovom prvostupanjskom odlučivanju prvostupanjski sud je i sam jasno utvrdio kako je vrijednost unovčene stečajne mase u točno određenom iznosu te je na tu vrijednost trebao primijeniti točan postotni iznos, sve kako uredba i predviđa, a sve kako je to i predložio stečajni upravitelj u svojim prijedlogu za nagradu.

III. Dodatno, uvjetovanje isplate – pravomoćnošću rješenja o zaključenju stečajnog postupka iz tč. II pobijanog rješenja je nezakonito te nije propisano niti jednim zakonskim ili podzakonskim aktom.

Naime, prvostupanjskom odlukom ne samo da se arbitrarno umanjuje nagrada već se u tč. II pobijane odluke isplata nagrade uvjetuje pravomoćnošću pobijanog rješenja te pravomoćnošću rješenja o zaključenju stečajnog postupka.

Isto predstavlja strogu povredu materijalnog prava jer sud sam uvodi uvjete i vremenska ograničenja koja nisu niti jednom odredbom Stečajnog zakona propisana.

Uvjetovanje trenutka isplate nagrade ne danom pravomoćnosti rješenja kojim se odlučuje o prijedlogu za nagradu nego nekog drugog rješenja (rješenja o zaključenju stečajnog postupka) nije zakonito, protivno je materijalnim i procesnim odredbama Stečajnog zakona te predstavlja žalbeni razlog.

S obzirom na to, postavlja se uvjet koji nije određen te nije jasno naznačeno koji je to datum ili dan.

Nadalje, takav sadržaj izreke rješenja nije predviđen ni ti u jednoj odredbi Stečajnog zakona.

Stečajni sud zaboravlja na činjenicu da je stečajni upravitelj tijelo stečajnog postupka jednako kao i sud odredbi Stečajnog zakona.

S obzirom na to, možemo na trenutak karikirati slijedeće situacije, ako je već prvostupanjskom odlukom moguće teoretizirati i raspravljati o opsegu posla, kriteriju opsega posla i složenosti posla kao i potrebno vremenu odnosno utrošku malo potrebnog vremena za obavljanje određenog posla, vezivanjem trenutka isplate u odnosu na hirovito i nepredvidivo postupanje svih sudionika u stečajnom postupku, te je zanimljivo postaviti slijedeće usporedbe.

Ako bi se mjesečna plaća uređujućeg suca činila ovisnim od završetka stečajnog postupka odnosno od pravomoćnosti rješenja o zaključenju stečajnog postupka, onda bi se koncept koji se silom želi nametnuti i primijeniti na stečajne upravitelje, mogao vrlo lagano primijeniti i na uređujućeg suca.

U ovom predmetu je nastavak postupka radi naknadne diobe određen rješenjem od 28. svibnja 2025. godine te je teško predvidjeti vrijeme nastupa zaključenja stečajnog postupka.

Isto tako, postavlja se pitanje zašto se navodi rješenje o zaključenju stečajnog postupka, a ne primjerice rješenje o upisu brisanja iz sudskog registra stečajnog dužnika ili možda datum rješenja kojim se nakon 2 ili 3 ili 5 godina nakon zaključenja stečajnog postupka stečajni upravitelj poziva iz porezne uprave ili iz ministarstva ili iz HZMO odnosno HZZO ili iz policijske postaje ili iz državnog odvjetništva dostaviti određene podatke ili informacije.

Međutim, čak i sa određenom hipotezom da je izgledna procjena u ovom predmetu kako bi rješenje o zaključenju moglo biti doneseno do rujna 2026. godine, mogu se postaviti slijedeće teze.

Analognom primjenom koncepta iz pobijanog rješenja, mogla bi se postaviti teza kako bi uređujući sudac bio bez plaće od 28. svibnja 2025. godine do cca rujna 2026. godine, dakle 17 mjeseci.

Ako se taj period bez plaće čini nedovoljno dugačkim, moguće je isti produljiti pa odrediti možda da se isplata plaće napravi onog dana kad se podnese zahtjev za utvrđivanje mirovine pri nadležnom mirovinskom zavodu. Sve bi bilo moguće, od onog trenutka kada se u odlučivanju napusti načelo zakonitosti i krene u smjeru diskrecionog odlučivanja, u situacijama kad ne postoji niti mogućnost niti zakonska odredba za primjenu diskrecionog odlučivanja.

No, ako bi se i prihvatilo da bi plaća uslijedila, ne prvog ne petog ne petnaestog u mjesecu već nakon proteka tih 17 mjeseci, nemojmo pri tome zaboraviti što se u paralelnom vremenu događa kod stečajnih upravitelja.

Naime, stečajni upravitelj za svih tih 17 mjeseci ima obvezu plaćanja svih svojih mjesečnih troškova (poslovanja, ureda, doprinosa, rada, poreza, prireza, režijskih i drugih troškova itd.) bez da je za isto zaprimio plaću.

Ako bi to stavili u koncept najosnovnijih poreznih obveza prema državi, jedinicama lokalne i područne (regionalne) samouprave te ostalih fiksnih mjesečnih troškova, došli bismo da iznosa od 3000-5000 EUR/mjesečno pa bi za taj period od 17 mjeseci za stečajnog upravitelja nastala obveza od 51 000 – 85 000 EUR koju isti mora namiriti.

Bez plaće jer očito stečajni upravitelj može živjeti i od zraka. No, šalu na stranu.

Ako bi se navedeni koncept, stavio u odnose sramotno niskih nagrada predviđenih uredbom, može se zaključiti kako stečajni upravitelj koji želi financijski opstati svaku godinu mora u svakoj godini ostvariti ukupan iznos nagrada koji će mu pokriti naveden troškove.

Vjerujem da punu nagradu sukladno odredbama Uredbe mogu istaknuti tek rijetki pojedinci stečajni upravitelji, a da je ista uslijedila nakon mukotrpnog rada.

Isto tako vjerujem da mnogi stečajni upravitelji svojim radom i angažmanom zaslužuju maksimalne iznose nagrade po osnovi unovčenja ili dodatne nagrade, ali vjerojatno nailaze na konvepte diskrecionih odlučivanja u odnosu na obujam i opseg obavljenog posla.

Uređujući sudac, simulirano govoreći, iako nije zaprimio plaću svaki mjesec, za tih 17 mjeseci može očekivati ugovorenu plaću koja je mjesečno određena.

Dakle, stečajni upravitelj ne dobiva plaću svaki mjesec već ima svakomjesečne obveze porezne prirode i obveze bez kojih njegovo poslovanje ne bi bilo moguće.

Također, stečajni upravitelj nema svakomjesečnu plaću već jedino planira svoj život i financijsko poslovanje kroz buduću procjenu vrijednosti unovčenja stečajne mase.

Isto tako, može se i predložena nagrada (7.123,78 EUR) ili određena nagrada (4.274,27 EUR) dijeliti i na mjesece pa tako u prvoj situaciji dobivamo iznos od 419,01 EUR mjesečno (BRUTO), a u drugoj 251,43 EUR mjesečno (BRUTO), pod pozitivnom pretpostavkom da će se postupak zaključiti unutar 17 mjeseci.

Također, naveden iznose možemo uvesti u koncept punog radnog vremena i redovne satnice od 40 sati tjedno (što bi mnogi stečajni upravitelji voljeli da im radni tjedan ima 40 sati te da imaju i nekoliko tjedana ili mjeseci godišnjeg odmora, a ne da kad se jedan uređujući sudac vrati sa godišnjeg zakazuju se ročišta kod drugog sudca, a kad se drugi vrati, onda se zakazuju ročišta kod tog suca pa onda stečajni upravitelji imaju godišnji odmor od koji dan pa ročište zadnjeg dana srpnja ili odmah iza [5.og](#) kolovoza), dolazimo do satnice u prvoj varijanti od 2,09 EUR po satu, a u drugoj varijanti 1,25 EUR po satu.

U trenutku pisanja ove žalbe studentska satnica je 6,56 EUR (NETO), a minimalna bruto plaća 1050,00 EUR mjesečno.

No, idemo se vratiti na analogni koncept koji se želi primijeniti na stečajne upravitelje, da se kao simulacija isti koncept primjeni i na rad uređujućeg suca jer eto ti stečajni upravitelji uredbom imaju ogromne nagrade pa to treba malo bolje vrednovati i postotno ocijeniti, posebice u odnosu na opseg i obujam poslova koji su isti napravili.

Drama slijedi dalje. Naime, čak i da uređujući sudac konačno i dočeka pravomoćnost rješenja o zaključenju stečajnog postupka kao uvjeta koji ne postoji ni u jednoj odredbi zakona ili podzakonskog akta, stiže određeni šok i neshvatljivo obrazloženje poslodavca koji navodi da je subjektivno i arbitrarno ocijenio kako je taj rad ne za 100% plaće koja je ugovorena u ugovor odnosno rješenju ili zakonu odnosno predviđena tablicom kao jedini i siguran matematički element Uredbe, već da to zaslužuje 60% plaće i to da tih 60% plaće neće biti isplaćeno kad poslodavac šalje svoje priopćenje već za 5 mjeseci (ili puno više odnosno ne zna se kad) od tog priopćenja, pri čemu poslodavac ne planira isplatiti svako mjesečnu plaću za slijedećih 5 mjeseci već samo tih 60% arbitrarno određene plaće i to jednom u budućnosti, kad postane pravomoćno, nešto, rješenje određeno a ipak neodređeno.

Vjerujem da bi takvim apsurdnim sustavom, sudovi vrlo brzo prestali raditi.

Stečajni upravitelj shvaća da se lagano može ući u koncept vjerovanja kako je „tuda trava zelenija“ i kako je „drugome lakše ili bolje“, ali je uvjeren kako je jedino moguće razumjeti određenu osobu ako se napravi usporedni prikaz na životu onoga koji odlučuje o određenom prijedlogu druge osobe.

Ovaj stečajni upravitelj je stava da bi gore navedeno postupanje prema uređujućem sucu ili sutkinji bilo nepravедno jer isti zaista nema utjecaja na to hoće li pojedini sudionici u stečajnom postupku koristiti svoje pravo na redovite ili izvanredne pravne lijekove, uređujući sudac zaista nema utjecaja kad će i hoće li se više od 30 vjerovnika javiti i dostaviti svoje broje računa radi isplate iznosa, uređujući sudac zaista nema utjecaja na to hoće li biti zakazano završno ročište te hoće li na isto itko pristupiti, uređujući sudac zaista nema utjecaj na svjetske zdravstvene ili druge okolnosti koje mogu dovesti do obustave rada ili otkazivanja rada suda ili zakazivanja

ročišta zbog prirodnih ili nekih drugih nepogoda te s obzirom na sve to nije logično, životno ni financijsko održivo vezivati trenutak isplate plaće (nagrade) na trenutak u budućnosti koji je doista neizvjestan tj. nije jasno niti sigurno kad će isti nastupiti.

Dakle, vezivati stečajnog upravitelja neodređenim i nepredvidivim rokom odnosno uvjetom, a prije toga još i arbitrarno određivati postotak angažmana stečajnog upravitelja i njegovog rada, nije zakonito te predstavlja pogrešnu primjenu materijalnog i procesnog prava definiranog Stečajnim zakonom te pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Pobijanom odlukom se stečajnog upravitelja dovodi do situacije da na visinu nagrade kao i vrijeme isplate nagrade više utječu svi drugi faktori nego sam rad ili angažman stečajnog upravitelja.

Načelo zakonitosti i očuvanje zakonskih, ustavnih ili civilizacijskih vrijednosti koje su utkane u naš ili europski pravni sustav ostaju zaista jedina brana od arbitrarnih odluka te sprječavaju anarhiju i samovlast kako u sudbenom sustavu tako bi i trebali sprječavati i samovlast u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti.

IV. U skladu s gore navedenim, predlažem da viši sud pobijanu odluku u cijelosti ukine te donese odluku kojom u cijelosti usvaja prijedlog za nagradu određen u podnesku od 25.02.2026. godine odnosno donese drugu na zakonu osnovanu odluku.

Stečajni upravitelj
Ante Šeparović